

Colectia

DISNEY

Clasic

*Albă - ca - Zăpada
și cei șapte pitici*

BIBLIOTECA //
adevarul
PENTRU COPII

Colecția Clasic

Albă-ca-Zăpada și cei șapte pitici

BIBLIOTECA
adevarul.
PENTRU COPII

Copyright © 2009, Disney Enterprises, Inc.
Toate drepturile rezervate.

Titlul original:
Snow White

Titlul în limba română:

Albă-ca-Zăpada și cei șapte pitici

Redactor: **Alexandru Trifoi**

Tipărit la Castelli Bolis, Italia, 2009
Publicat de Editura Adevărul Holding
în colaborare cu Egmont România

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Albă-ca-Zăpada și cei șapte pitici / red.: Alexandru Trifoi.
București : Egmont România, 2009
ISBN 978-606-519-184-6

I. Trifoi, Alexandru (red.)

821.111(73)-93-34=135.1
087.5

Editura Adevărul Holding

Director general: Răzvan Cornețeanu

Director executiv: Ioana Voicu

Project manager: Daniel Eberhat

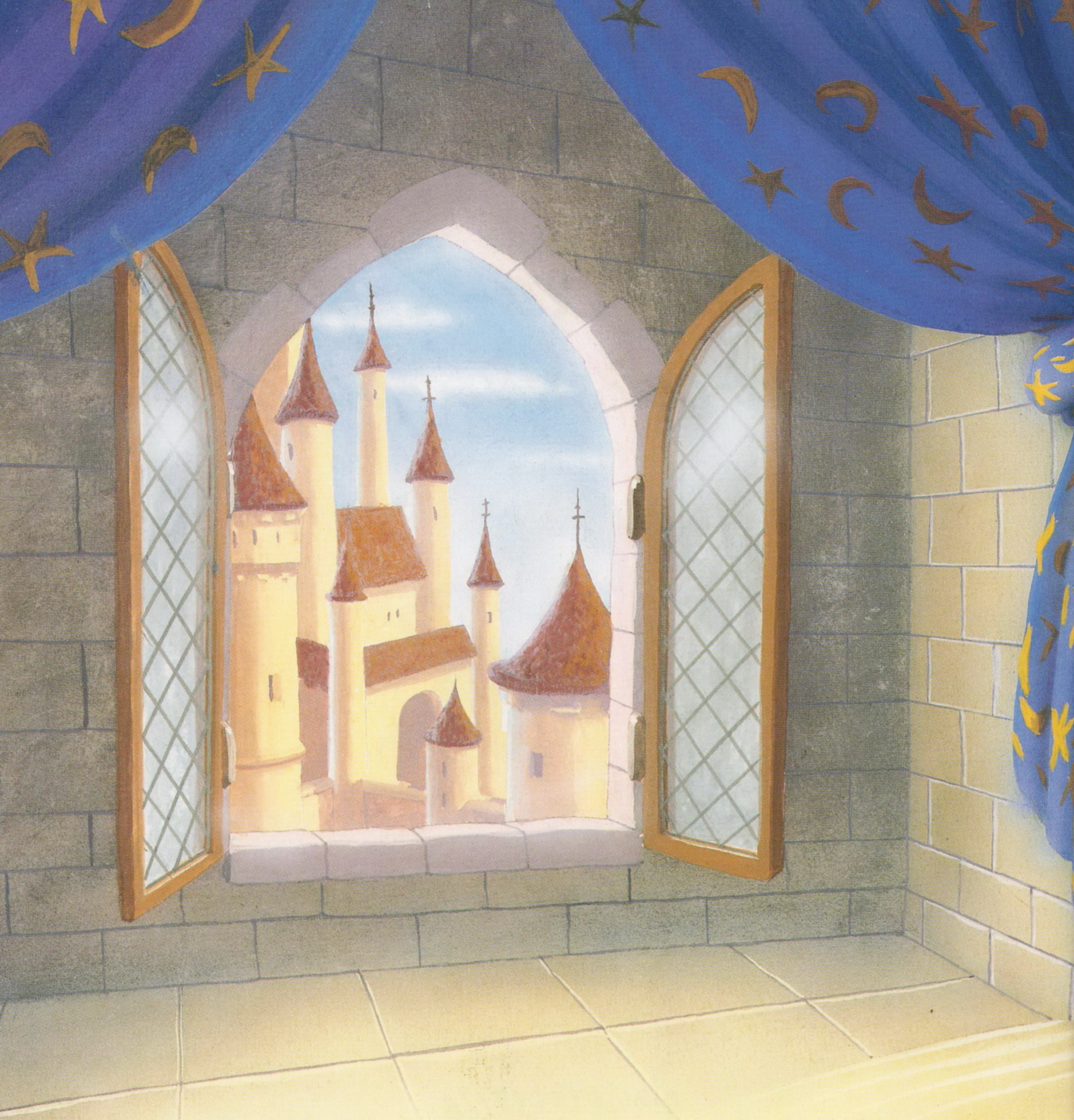
Comenzi la: www.adevarul.ro/carte

cartecopii@adevarul.ro

Tel.: 021.407.76.38;

021.407.76.51; Fax: 021.407.76.42

Adresa: Str. Fabrica de Glucoză nr. 21,
București, sector 2

Demult, tare demult, într-un castel dintr-un regat îndepărtat trăia o preafrumoasă regină. În fiecare dimineață, aceasta se uita în oglinda ei magică și o întreba:

– Oglindă, oglinjoară, cine este cea mai frumoasă din țară?

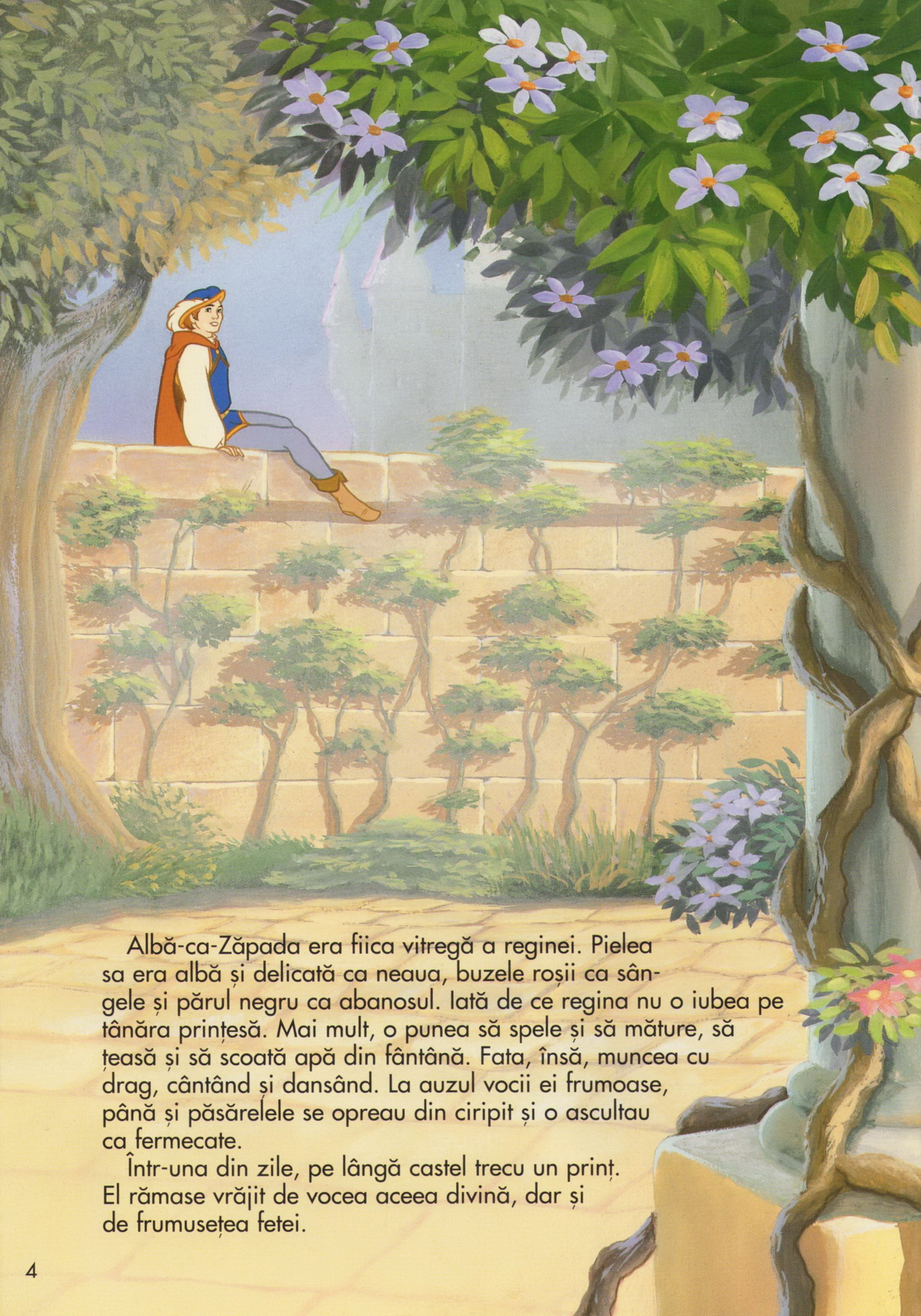
De fiecare dată răspunsul era același:

– Regina mea, tu ești cea mai frumoasă din regat!

Într-o bună zi, însă, oglinda îi spuse:

– Regina mea, ești foarte frumoasă, dar mai frumoasă decât tine este Albă-ca-Zăpada!

Albă-ca-Zăpada era fiica vitregă a reginei. Pielea sa era albă și delicată ca neaua, buzele roșii ca sângele și părul negru ca abanosul. Iată de ce regina nu o iubea pe tânăra prințesă. Mai mult, o puneă să spele și să măture, să țeară și să scoată apă din fântână. Fata, însă, muncea cu drag, cântând și dansând. La auzul vocii ei frumoase, până și păsărelele se opreau din ciripit și o ascultau ca fermecate.

Într-una din zile, pe lângă castel trecu un prinț. El rămase vrăjit de vocea aceea divină, dar și de frumusețea fetei.

Între timp, orbită de gelozie, regina îl chemă pe vânătorul castelului și îi porunci:

– Ia-o pe Albă-ca-Zăpada și du-o în adâncul pădurii! Când ajungi acolo... omoar-o și adu-mi inima ei în acest sipet, ca dovadă că ai făcut întocmai!

A doua zi, vânătorul o invită pe Albă-ca-Zăpada la o plimbare prin pădure. Cum de obicei nu i se permitea să iasă din castel, tânăra prințesă profită și alergă fericită să culeagă floricele.

Vânătorul n-o scăpa din priviri...

În timp ce vorbea cu animalele, pe mâna ei ateriză un pui de pasăre rătăcit. Fata îi spuse cu blândețe:

– Nu fi trist, te ajut eu să-ți găsești părinții!

Când ajunseră în inima pădurii, vânătorul se apropie de fată, cu un cuțit în mână.

– Ah... ce vrei să faci? se sperie Albă-ca-Zăpada.
Vânătorul se apropia de ea, în timp ce în urechi îi răsunau cuvintele reginei: „omoar-o și adu-mi inima ei!”
Văzând spaima din ochii fetei, vânătorul căzu în genunchi și spuse:
– Iartă-mă, prințesă, dar regina mi-a poruncit să te omor și să-i duc inima ta! Fugi în pădure și nu te mai întoarce niciodată la castel!

Recunoscătoare că i se cruțase viața, Albă-ca-Zăpada se afundă în inima pădurii. În întunericul care se așternu destul de repede, ramurile copacilor îi păreau niște mâini lungi și negre gata s-o prindă, iar cântecul păsărelelor fu înlocuit de strigătele ascuțite ale bufnițelor.

Într-un târziu, înspăimântată și obosită, căzu la pământ și adormi.

A doua zi, animalele se apropiară cu grijă de fată. Zgomotul o trezi pe Albă-ca-Zăpada care, văzându-se înconjurată de iepurași, veverițe, cerbi și păsărele, zâmbi fericită.

– Ei, prieteni dragi, spuse ea, trebuie să-mi găsec o casă! Mă ajutați?

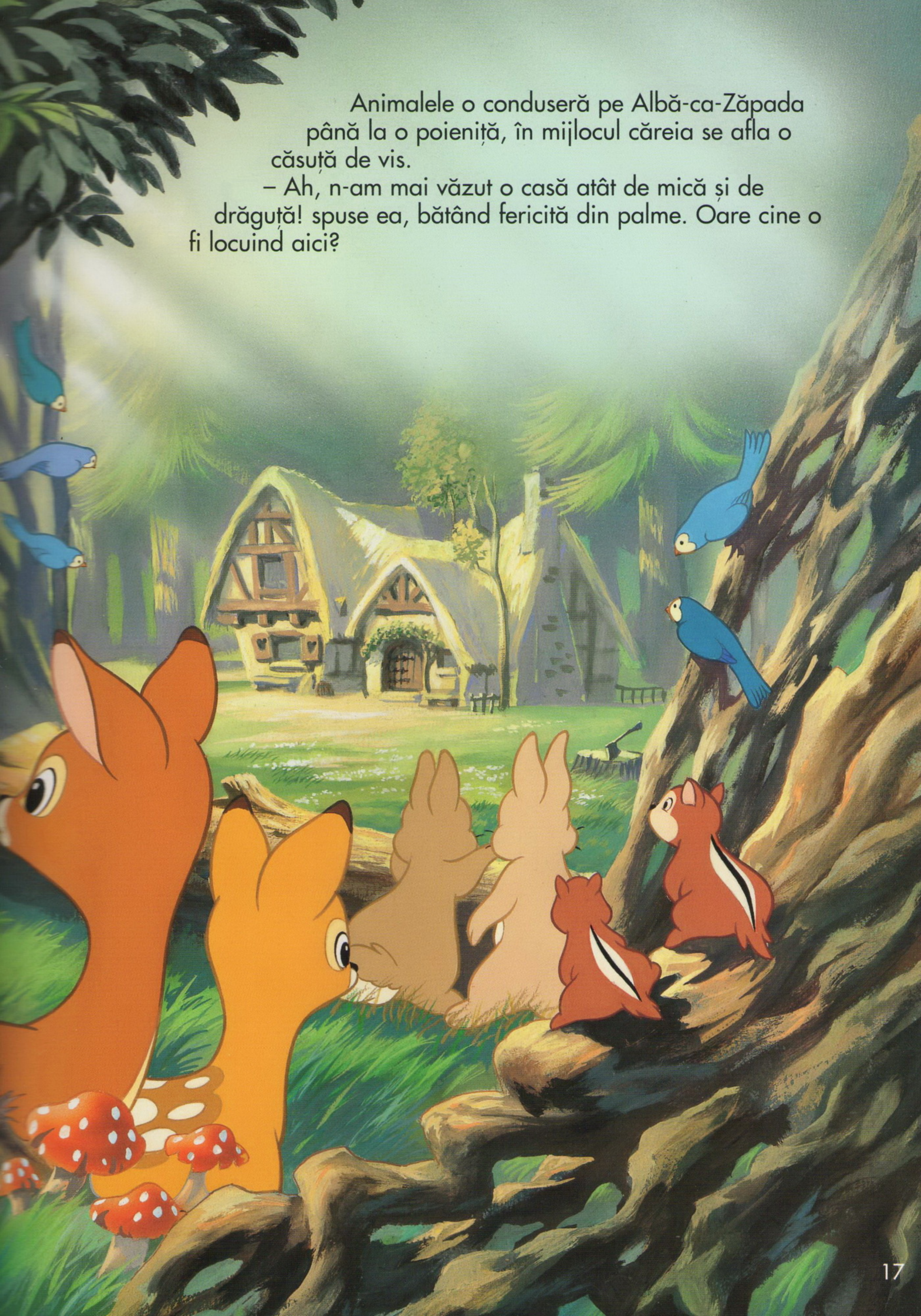

Animalele o conduseră pe Albă-ca-Zăpada până la o poieniță, în mijlocul căreia se afla o căsuță de vis.

– Ah, n-am mai văzut o casă atât de mică și de drăguță! spuse ea, bătând fericită din palme. Oare cine o fi locuind aici?

Bătu ușor în ușă și, cum nu răspunse nimeni, intră.

Casa era într-o dezordine de nedescris! Niciun lucru nu era la locul său. Vasele zăceau murdare pe podea iar praful era gros cât un deget.

– Nu se poate să fie harababură într-o căsuță atât de drăguță! le spuse Albă-ca-Zăpada animalelor. Trebuie să facem curățenie de-ndată!

Între timp, într-o mină nu departe de căsuță, șapte pitici munceau din greu, dar cu multă voioșie. Erau mineri și săpau adânc în pământ în căutare de diamante și alte pietre prețioase.

– Bună treabă, frații mei! Diamantul ăsta este cu adevărat frumos! spuse cel mai în vârstă dintre ei.

Cei șapte pitici munceau din zori și până la căderea serii. Apoi, își strângeau lucrurile și plecau, cântând și fluierând, spre căsuța lor din pădure.

În momentul în care casa străluci de curătenie, Albă-ca-Zăpada le mulțumi animalelor pentru ajutor și se duse la etaj să tragă un pui de somn.

Deschise ușa camerei și văzu șapte pătuțuri.

– Probabil că aici locuiesc niște copii, își spuse ea, citind numele scrise pe tăbliile pătuțurilor: Doc, Morocănosul, Voiosul, Sfiosul, Hapciu, Somnorosul și Mutulică.

Fata se întinse de-a curmezișul paturilor, iar păsărelele aduseră o pătură cu care o înveliră, ca să nu răcească. Apoi, ieșiră tiptil din cameră, lăsând-o să se odihnească.

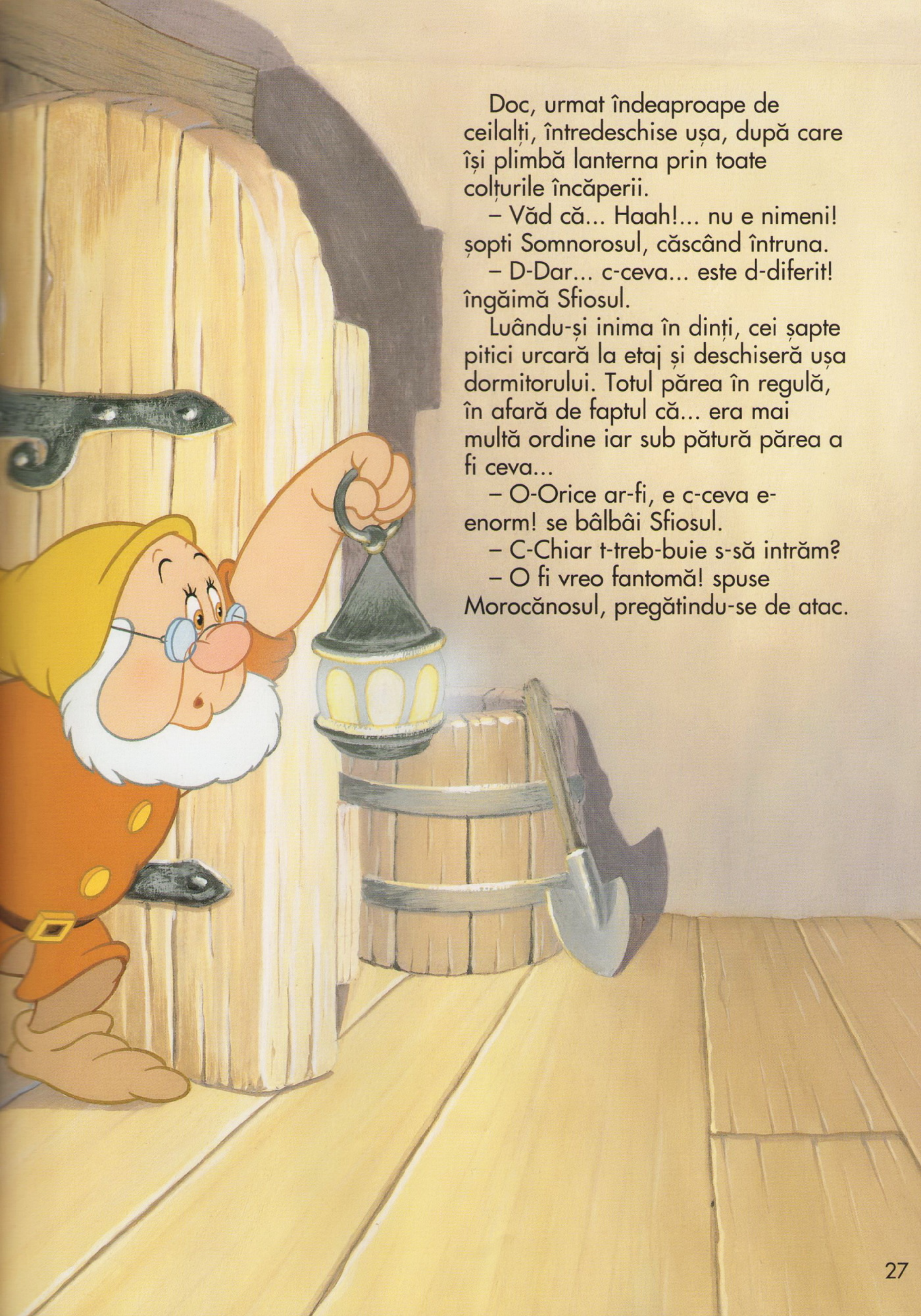
Nu după mult timp, piticii au ajuns în dreptul casei. S-au mirat văzând ferestrele luminate.

- E cineva în căsuța noastră! exclamă Voiosul.
- Sunt sigur că e un hoț! bombăni Morocănosul.
- Ssst! se auzi de peste tot, când lui Hapciu îi veni să strănute.
- Ce să-i faci? Nu v-ați obișnuit încă? întrebă el, când piticii se repeziră care cum să îi oprească strănutul.

Doc, urmat îndeaproape de ceilalți, întredeschise ușa, după care își plimbă lanterna prin toate colțurile încăperii.

– Văd că... Haah!... nu e nimeni! șopti Somnorosul, căscând întruna.

– D-Dar... c-ceva... este d-diferit! îngăimă Sfiosul.

Luându-și inima în dinți, cei șapte pitici urcară la etaj și deschiseră ușa dormitorului. Totul părea în regulă, în afară de faptul că... era mai multă ordine iar sub pătură părea a fi ceva...

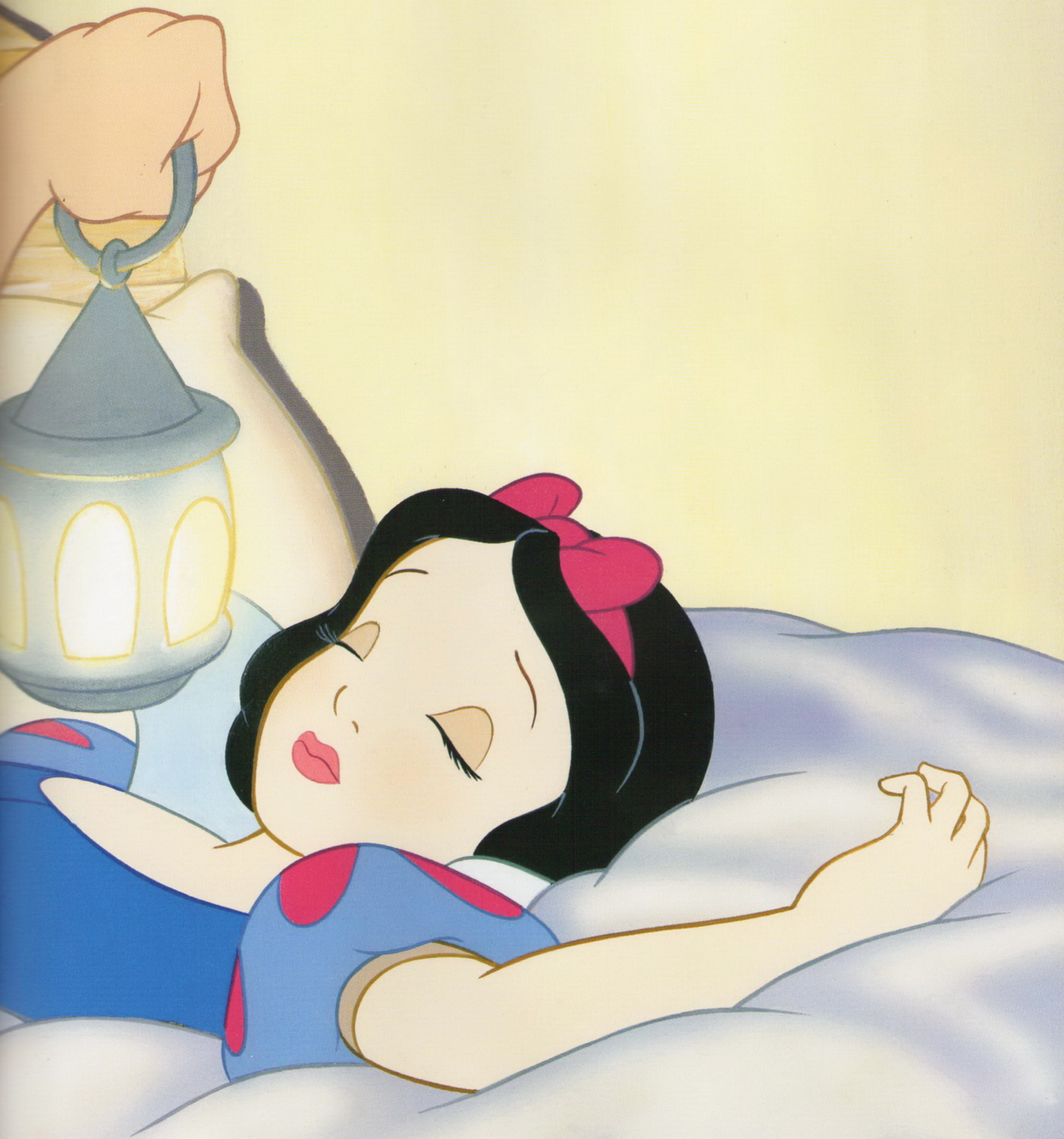
– O-Orice ar-fi, e c-ceva e-enorm! se bâlbâi Sfiosul.

– C-Chiar t-treb-buie s-să intrăm?

– O fi vreo fantomă! spuse Morocănosul, pregătindu-se de atac.

- Tocmai atunci, fata se întoarce și lumina îi căzu pe chipul frumos.
- D-Doamne, c-cât d-de f-frum-moasă e! se fâstâci Sfiosul.
 - O fi vreo zână! își dădu cu părerea Mutulică.
 - Dar ce caută în paturile noastre? se supără Morocănosul.

La auzul vocii Morocănosului, Albă-ca-Zăpada se trezi speriată. Crezu că visează când văzu șapte perechi de ochi uitându-se la ea, de la picioarele paturilor.

– Eu sunt Albă-ca-Zăpada, iar pe voi cred că pot ghici cum vă cheamă, spuse ea, arătând spre numele de pe tăbliile pătuțurilor. Tu trebuie să fii Voiosul, iar voi... Somnorosul, Doc, Morocănosul, Hapciu, Mutulică... Iar tu ești Sfiosul, desigur!

Fata le povesti prin ce a trecut de când mama ei vitregă îi poruncise vânătorului să o omoare. Toți piticii se învoiră ca Albă-ca-Zăpada să rămână la ei. Doar Morocănosul bombăni.

Fericită, prințesa le promise că va avea grijă de ei și de acea căsuță minunată.

Doc se pregătea să se așeze la masă, când prințesa îl întrebă:
– Te-ai spălat pe mâini și pe față?
– Păi... nu chiar, admise Doc, rușinându-se.
– Nu trebuie să mâncăm niciodată cu mâinile și cu fața murdare!
Îi mustră Albă-ca-Zăpada.

Toți piticii se duseră degrabă să se spele.
Toți, în afară de Morocănosul! El nu prea
era de acord cu tot ce se întâmpla de la
venirea Albei-ca-Zăpada.

– Nimic n-o să mai fie la fel de-acum
înainte! își spuse el.

În acest timp, regina cea rea își întrebă oglinda:

- Oglindă, oglinjoară, cine este cea mai frumoasă din țară?
 - Regina mea, ești foarte frumoasă, dar mai frumoasă de mii și mii de ori este Albă-ca-Zăpada! îi răspunse credincioasa oglindă.
 - Imposibil! strigă regina. Fata e moartă!
 - Ba trăiește! o asigură oglinda.
 - Ah, m-a mințit vânătorul! urlă regina și coborî în fugă scările spre pivnița întunecoasă a castelului. Acolo era camera ei secretă.
- Se întreba cum să pună capăt vieții prințesei și să redevină cea mai frumoasă din regat.

Sub privirile crude ale corbului său, regina studie vrajă după vrajă din cartea ei de farmece și o alege, apoi, pe cea mai potrivită. Amestecă un ochi de broască, aripi de liliac și pânză de păianjen și făcu o poțiune.

– Asta o să mă transforme într-o bătrânică neputincioasă, astfel încât Albă-ca-Zăpada să nu mă recunoască! Ha! Ha! hohoti ea și dădu pe gât băutura cea scârboasă.

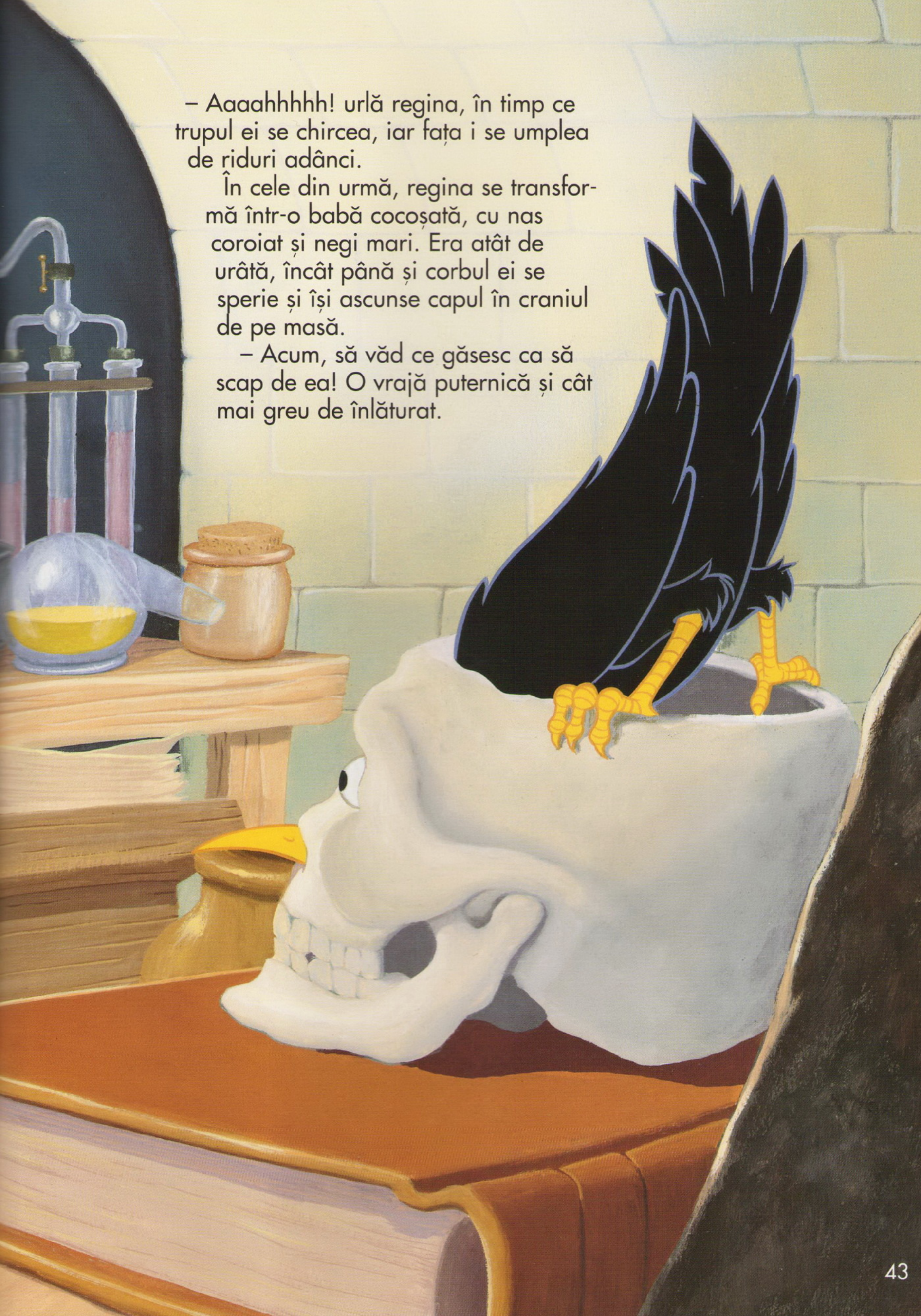

– Aaaahhhh! urlă regina, în timp ce trupul ei se chircea, iar fața i se umplea de riduri adânci.

În cele din urmă, regina se transformă într-o babă cocoșată, cu nas coroiat și negi mari. Era atât de urâtă, încât până și corbul ei se sperie și își ascunde capul în craniul de pe masă.

– Acum, să văd ce găesc ca să scap de ea! O vrajă puternică și cât mai greu de înlăturat.

În acest timp, Albă-ca-Zăpada și piticii se distrau de minune. Dansau și cântau de parcă ar fi fost prieteni de când lumea!

Mutulică se urcă pe umerii lui Hapciu și o invită pe Albă-ca-Zăpada la dans. Până și Morocănosul îi acompania la pian!

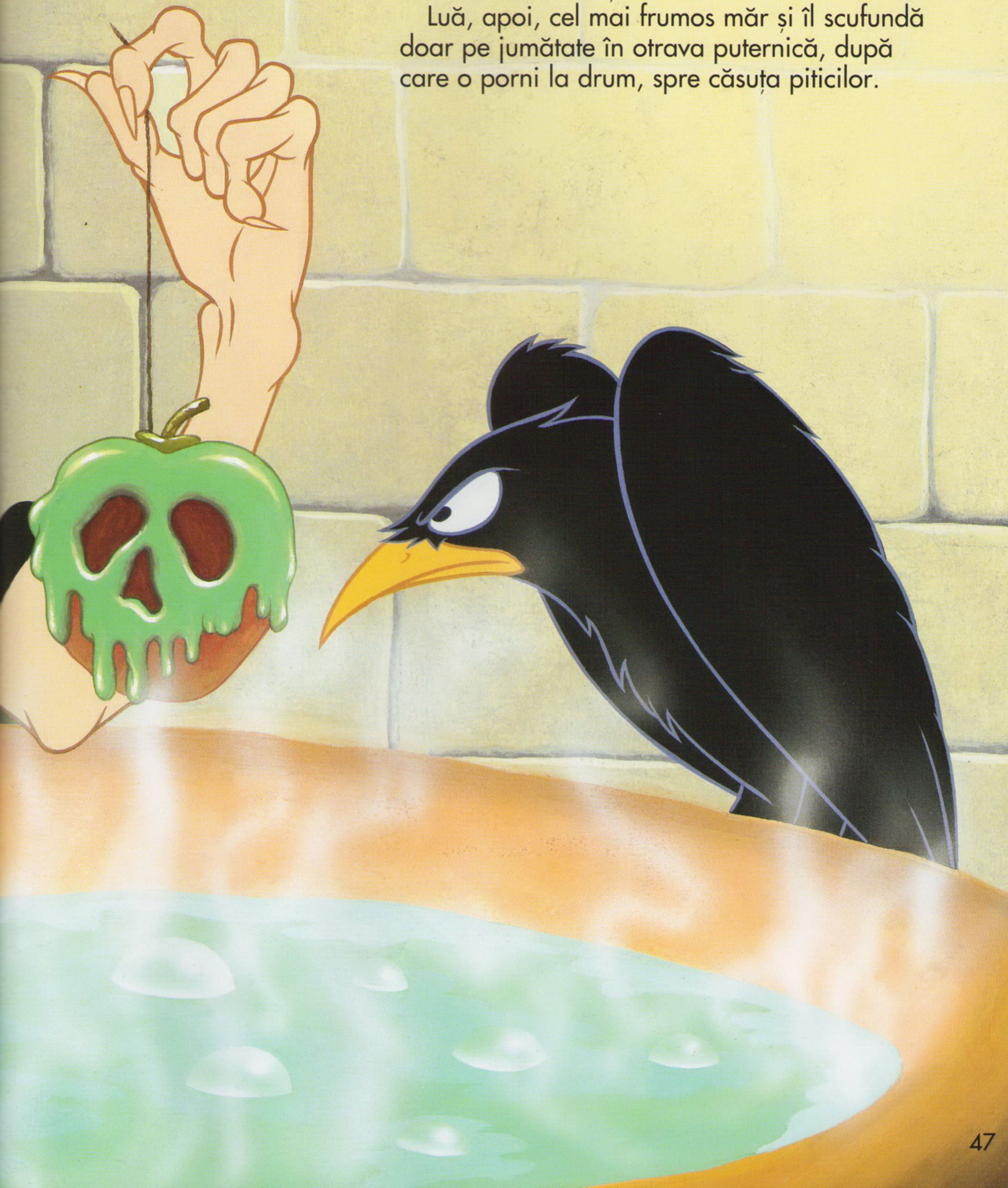

La castel, regina tocmai terminase poțiunea magică pentru Albă-ca-Zăpada.

– Așa... Numai o picătură din otrava asta o va adormi pe veci, iar eu voi fi din nou cea mai frumoasă din țară! Ha! Ha!

Luă, apoi, cel mai frumos măr și îl scufundă doar pe jumătate în otrava puternică, după care o porni la drum, spre căsuța piticilor.

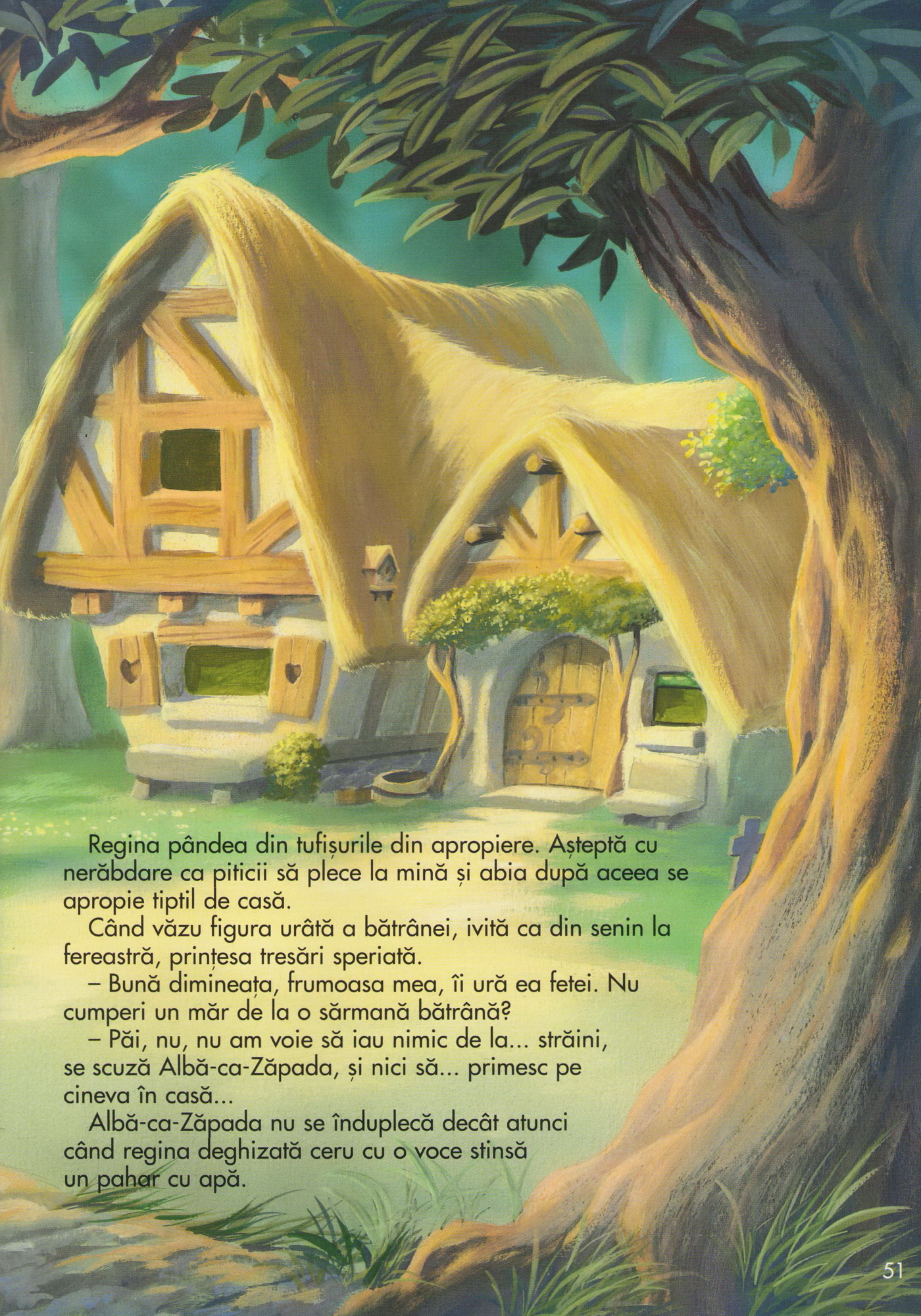
Se făcuse dimineață, iar razele soarelui mângâiau blând ferestrele căsuței. Piticii se pregătiră să plece spre mină, fluierând și cântând, însă nu o luară din loc înainte de a primi câte un sărut de la Albă-ca-Zăpada.

Până și Morocănosul se lăsă pupat de frumoasa prințesă, iar Mutulică se înființă chiar și a doua oară.

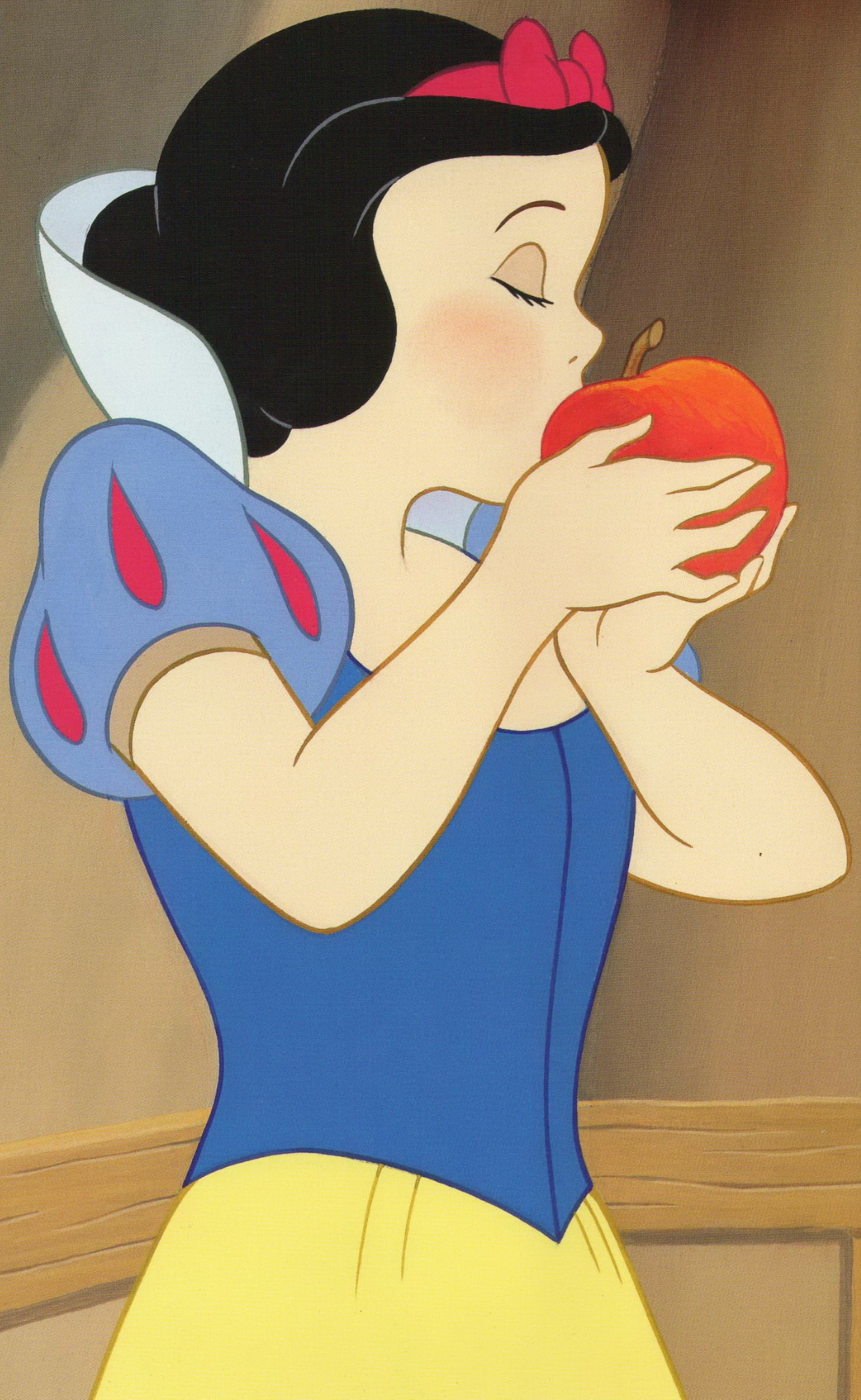
Regina pândea din tufişurile din apropiere. Aşteptă cu nerăbdare ca piticii să plece la mină și abia după aceea se apropie tiptil de casă.

Când văzu figura urâtă a bătrânei, ivită ca din senin la fereastră, prințesa tresări speriată.

– Bună dimineața, frumoasa mea, îi ură ea fetei. Nu cumperi un măr de la o sărmană bătrână?

– Păi, nu, nu am voie să iau nimic de la... străini, se scuză Albă-ca-Zăpada, și nici să... primesc pe cineva în casă...

Albă-ca-Zăpada nu se înduplecă decât atunci când regina deghizată ceru cu o voce stinsă un pahar cu apă.

Cotoroața nu avea nicio clipă de pierdut.

– Mulțumesc, frumoasa mea, spuse ea cu o voce prefăcută, ai fost atât de bună cu mine... Vreau să-ți răsplătesc bunătatea... Poftim, ia mărul ăsta frumos!

Vrăjitoarea gustă din partea bună, pentru a-i arăta fetei că nu are de ce să se teamă. Încrezătoare, Albă-ca-Zăpada luă mărul și mușcă din partea roșie a mărului. De îndată ce otrava atinse buzele fetei, inima încetă să-i bată și se prăbuși pe podea.

– Perfect! spuse hohotind vrăjitoarea. Acum o să dormi somnul de veci, iar eu o să fiu din nou cea mai frumoasă din țară!

Speriate, animalele și păsările se îndreptară în fugă spre mina din pădure. Trebuiau să-i anunțe pe pitici!

Deodată, printre tunetele care anunțau furtuna, se auzi un zgomot asurzitor. Erau piticii și animalele pădurii, care se grăbeau spre casă.

– Uite-o! strigă Morocănosul. Vrăjitoarea încearcă să fugă! Să ne luăm după ea!

Regina urcă panta abruptă a muntelui.

– Nesocotiților! hohoti ea. N-o să puneți mâna pe mine!

Îngroziți, piticii văzură cum vrăjitoarea încerca să desprindă, cu o creangă groasă, un bolovan uriaș. Dacă reușea, erau pierduți!

Bolovanul s-ar fi prăvălit peste ei și i-ar fi omorât.

– Repede, să ne adăpostim undeva! strigă Morocănosul.

Piticii așteptau plini de teamă deznodământul, când un fulger lovi direct creanga cu care vrăjitoarea se opintea în piatră. Ramura se rupse pe dată iar cotoroanța își pierdu echilibrul și se prăbuși în prăpastia adâncă.

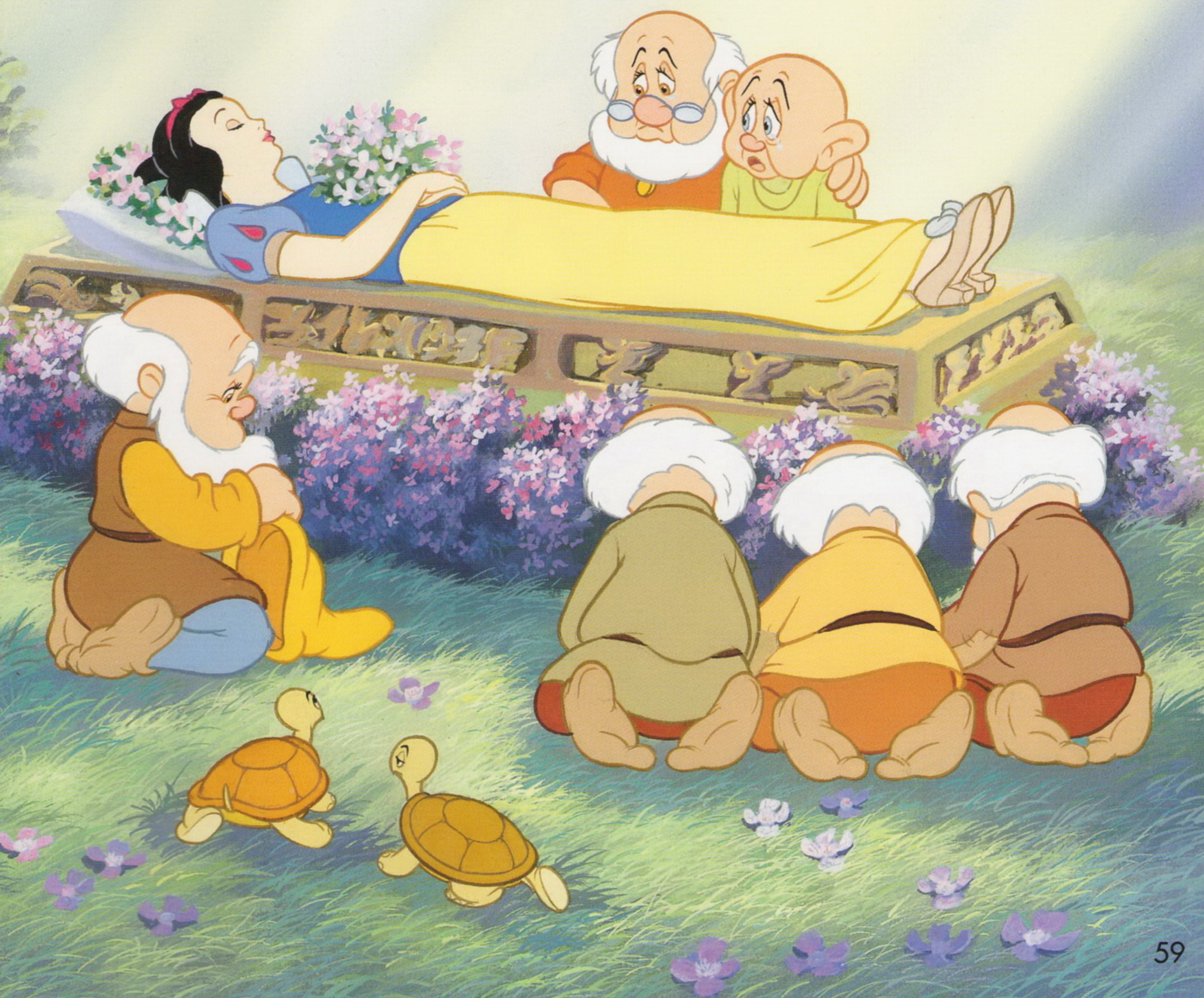

Când se întoarseră acasă, piticii o găsiră pe draga lor prietenă prăbușită pe podea, fără suflare. Cu inimile sfâșiate, piticii o înconjurară cu dragoste și începură să plângă.

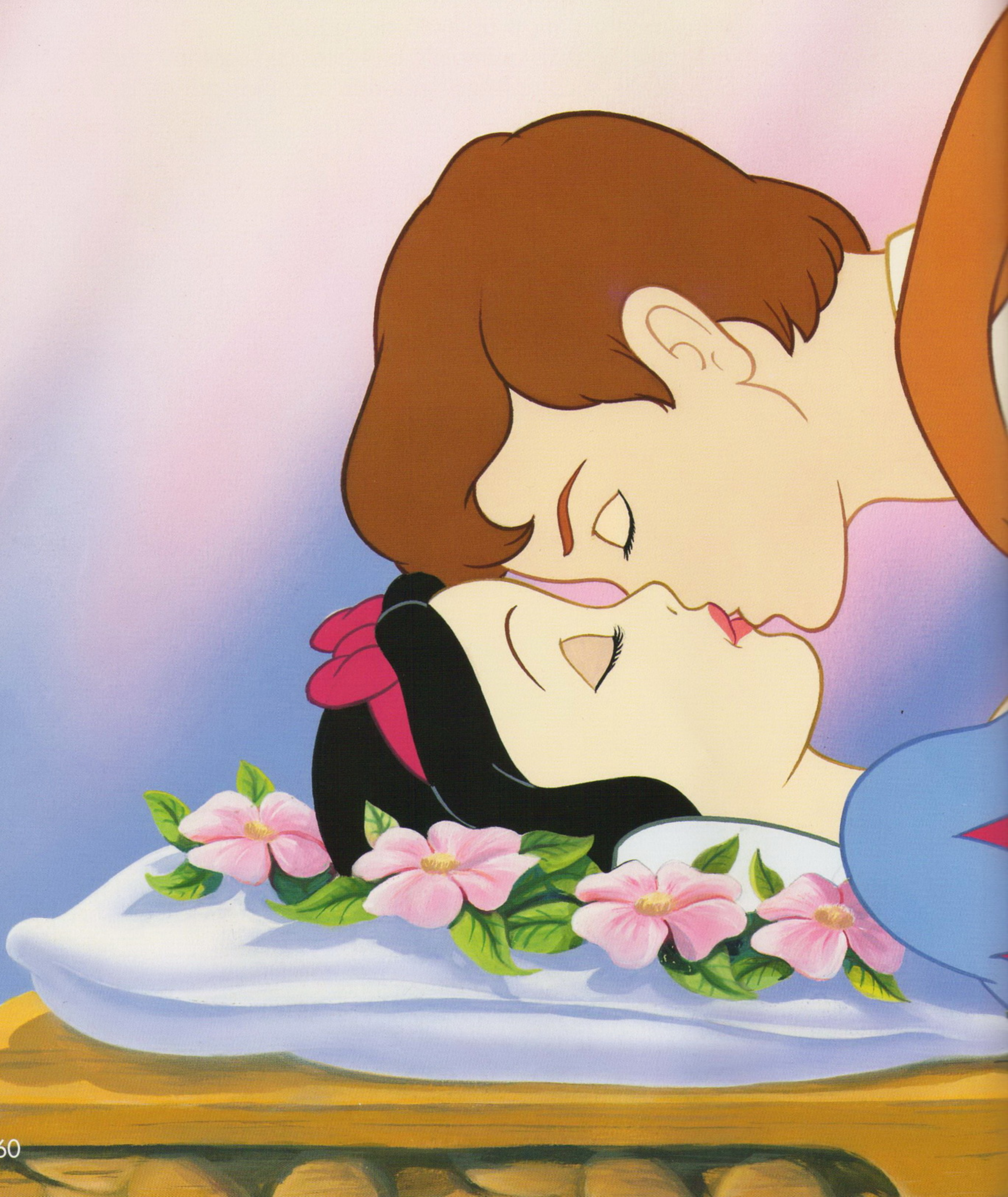
– E prea frumoasă ca s-o îngropăm, suspină Sfiosul.

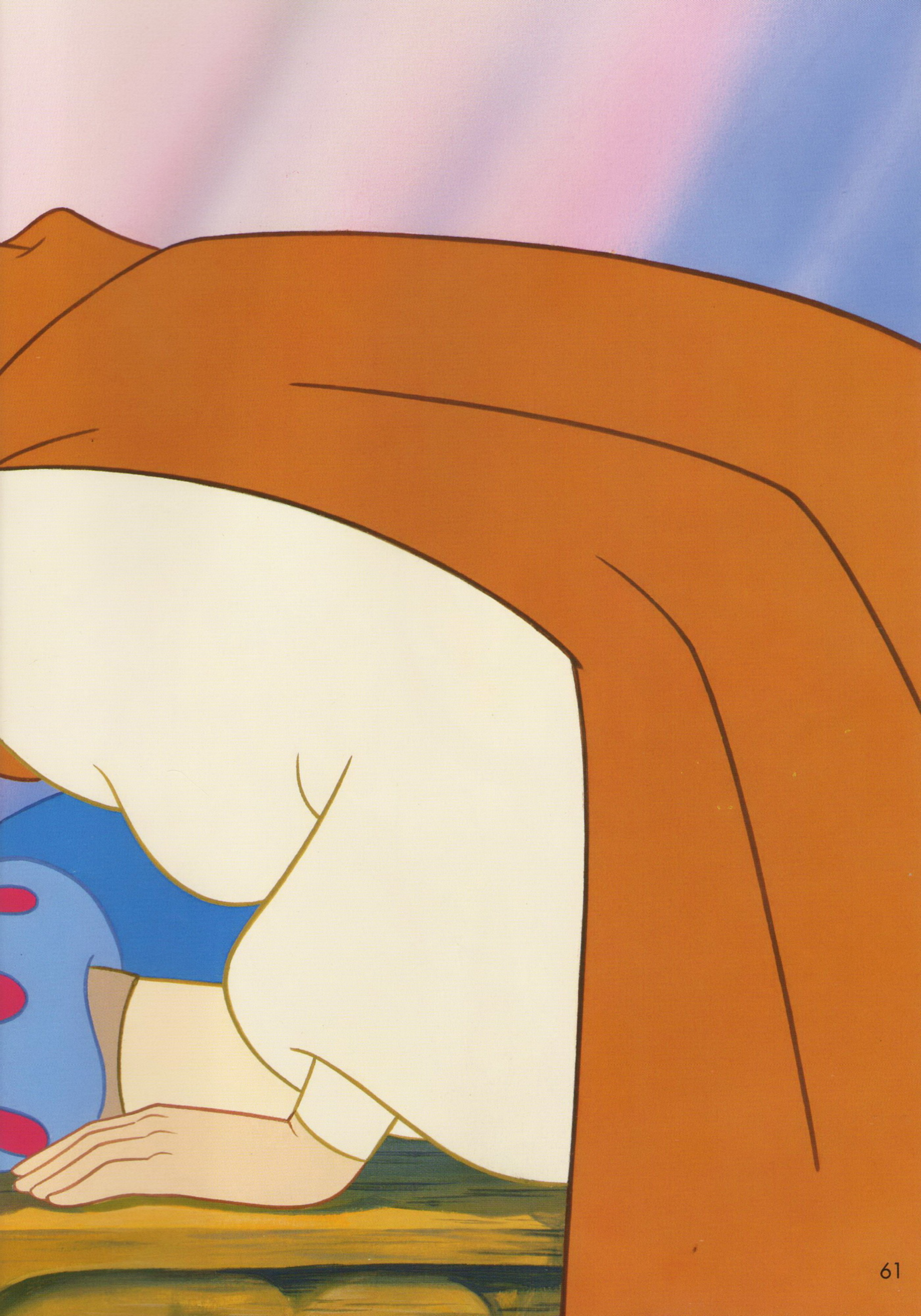
Toți fură de acord, așa că îi construiră o raclă din cristal, pe care o așezară într-o poieniță din pădure.

Pe când piticii și toate animalele plângeau și suspinau după Albă-ca-Zăpada, își făcu apariția un tânăr și frumos prinț.

Era tocmai prințul care, cu ceva vreme în urmă, fusese vrăjit de vocea frumoasei fete. Îndrăgostit de ea încă de atunci, nu încetase nicio clipă să o caute. Acum, când o găsisse, fata zăcea moartă.
Îndurerat, prințul se aplecă și îi sărută buzele reci.

Albă-ca-Zăpada tresări și deschise ochii.
Sărutând-o, tânărul îi dădu, fără să știe, leacul contra
otrăvii preparate de regină!

Piticii începură să cânte și să danseze, înconjurați de
toate animalele pădurii.

Printul le ceru pe dată piticilor și animalelor mâna fetei.

Spre fericirea tuturor, Albă-ca-Zăpada acceptă propunerea printului de a-i deveni soție. Curând, cei doi îndrăgostiți își luară bun rămas de la cei prezenți și plecară spre castelul printului, unde trăiră fericiți, până la adânci bătrâneți!

Colecția Clasic

